

## Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΠΡΙΟΛΑ

Ἀπὸ τὰ περίεργα ἐκεῖνα ἔργα ποῦ τόσο συχνὰ μᾶς ἔρχονται ἀπ' τὸ Παρίσι συντροφεμένα μὲ τὴ φήμη τῆς μεγάλης φιλολογικῆς ἀξίας εἶναι καὶ ὁ «Μαρκήσιος Πριολά». Ἐμεῖς ὁμῶς ἐδῶ σχεδὸν ποτὲ δὲν μπορέσαμε νὰ καταλάβουμε τὸ ἰδιότροπο αὐτὸ πνεῦμα τῶν Γάλλων ποῦ τοὺς δὴηγεῖ στὴν τεχνικὴ τους ἐχτίμηση. Καταντᾷ ἔτσι νὰ πιστεύη κανεὶς ὅσους λένε πὼς ἡ ἐπιτυχία ἐνὸς δραματικοῦ ἔργου στὴ Γαλλία — κι' αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ κάπως ξεχωριστοῦ Lavedan — δὲν εἶναι πάντα ἀπόδειξη τῆς ἀληθινῆς του ἀξίας. Εἶναι: πιά γνωστὸς ὁ Πριολά στὴν Ἀθήνα κι' ἀπ' τὴ παράσταση τοῦ Λεμπαρζύ ποῦ τόσα πράματα καταφέρνει νὰ κρύβη μὲ τὴν Τέχνην του, ὥστε κάθε λόγος πλατύτερος ἐδῶ γιὰ τὸ ἔργο νὰ περισσεύη. Παρατήρησες πάλι νὰ κάνουμε ἀπάνω στὸ δράμα δὲν ἀξίζει, ἀφοῦ καθένας ποῦ τὸ βλέπει μπορεῖ λαμπρὰ μοναχὸς του νὰ καταλάβῃ πόσο μικρῆς ἀξίας εἶναι τὸ ἔργο. Τοῦτο ὁμῶς πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ τοπικὸς του χρωματισμὸς τὸ ἀδικεῖ φοβερὰ ὅταν παίζεται σὲ ξένη σκηνή, καὶ μάλιστα μὲ τόση ἔλλειψη ἀξιόπρεπης παρουσίας. Ἀκόμα ὅτι ὁ κομψὸς κ' ἔξυπνος διάλογός του δύσκολα ξαναφέρεται σ' ἄλλη γλῶσσα. Κ' ἴσια ἴσια νομίζω ὅτι ὁ μεταφραστὴς του κ. Τσοκόπουλος δὲν εἶναι καὶ τόσων ἐπαίνων ἄξιος. (Βλέπε «Ἐστία» Δευτέρως). Μποροῦσε πολὺ καλύτερα νὰ μεταφράσῃ, ἀν προτιμοῦσε, ἄλλη γλῶσσα, κι' ἄλλο στίλ, κι' ἔχῃ τὴν ἀλύγιστη αὐτὴ φρασεολογία ποῦ οὔτε χάρη ἔχει οὔτε τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ διαλόγου μᾶς δίνει. Γι' αὐτὸ ἴσως κι' ὁ κ. Βονασέρας ὅταν στὴν πρώτη πράξῃ χειρονομώντας ἀπᾶγγελε τὸ φιλιππικὸ του πρὸς τὶς γυναῖκες ἔμοιαζε περισσότερο ρήτορα ἀπάνω στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς μὲ λόγο γεμάτο ρητορικὰ σχήματα, παρὰ ἕναν κουρασμένο ἀπ' τὴ ζωὴ ἄνθρωπο, ἕνα μπλαζέ ποῦ ξαπλωμένος σὲ κάνα σοφᾶ μιλάει ἀφέλεστατα γιὰ τὸν κόσμον, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ρουφηξιῆς καπνοῦ. Καὶ βρῆκα πολὺ πιτυχημένη τὴν ἰδέα κάπιου θεατῆ ποῦ χαραχτήρισε τὸ ἔργο κοινοβουλευτικὸ ἀφοῦ βαρέθηκε πιά ν' ἀκούῃ τὴ ρητορικὴ φιλοσοφία τοῦ Πριολά ποῦ τὴ βοηθοῦσε τόσο πολὺ ἡ ὀλίγη μακαρονικὴ μετάφραση, κ' ἡ περιπατητικὴ ὑπόκριση τοῦ κ. Βονασέρα. Κι' ὁμῶς ὁ κ. Βονασέρας εἶ-

ταν μελετημένος ὅσο σπάνια ρωμιὸς ἠθοποιὸς εἶναι κ' εἶχε στιγμῆς, στὴν τρίτη μάλιστα πράξῃ, ποῦ εἶταν τέλειος στὸ ρόλο του. Μὰ ἡ μανία του νὰ χειρονομῇ, νὰ κουνιέται πάντα ἀπάνω στὴ σκηνή, ν' ἀνεβοκατεβάξῃ τὴ φωνή του, εἶν' ἐλαττώματα σπουδαιότατα ποῦ ὄχι μόνον τὸν ἀδικοῦνε μὰ τοῦ κρύβουν ἀκόμα καὶ τὰ τυχόν χαρίσματα του. Ἄν διορθώσῃ ὅλ' αὐτὰ, ἴσως γίνῃ πολὺ καλύτερος ἠθοποιὸς καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ζωντανέσῃ τὸ «Μαρκήσιο Πριολά», ποῦ τώρα καθὼς προσπάθησε νὰ τὸ κάνῃ δὲν πιστεύω καὶ νὰ τὸ πολυκατάφερῃ.

Λ. ΣΙΓΑΝΟΣ